

noielse, berørt Noget. Han gjorde nemlig et Forsøg paa, ligesom paa Regjeringens Begne, at oplyse om, hvad der muligens kunde have været Ministeriets Grunde i den omspurgte Henseende. Men tilfredsstillende for mig kunde den meget ærede Taler's Foredrag ikke være i denne Henseende. Thi jeg kan naturligtvis ikke lade gjælde for Ministeriets Grunde, hvad det ikke selv vil vedkjende sig som saadanne. Saaledes staaer Sagen endnu i dette Dreblik ved dens 3die Behandling, og jeg tillader mig da som Grund for, at jeg er nødsaget til at stemme imod Loven, at gjøre gjældende, at der ikke er kommet noget Svar paa et ensfoldigt og simpelt Spørgsmaal, som lyder saaledes: Hvorfor har Ministeriet ifølge en Indberetning om, at der er en Kjøber til Selveiendom, ifølge en Meddelelse fra vedkommende Local-Autoritet om, at han til Selveiendom vurderer Den saa og saaledes og indstiller, at den maa afhændes til Selveiendom, — hvorfor har Ministeriet besluttet, at det var rettest, at Den blev afhændet til Arvefæste?

Jeg tør maaffee endnu tilføie med Henblik paa Afskilligt, der er forekommet under Sagens Behandling, at det er langtfra, at jeg gjør dette gjældende, fordi jeg har noget Nag til Arvefæste. Jeg har, hvergang deslige Sager have været for her i Thinget, baade ved Grunde — efter Leilighed. — og med min Stemme vist, at det er min Mening, at man bør havde dette sin Plads ved Siden af Selveiendom. Jeg maa ligeledes protestere imod, at jeg skulde ansee Gjenstanden for Loven for at være saa særdeles vigtig. Men derimod anseer jeg det for at være særdeles vigtigt, at en Deel af den lovgivende Myndighed, naar der forelægges den Noget til Afgjørelse, og den da gjør en sammelt Forespørgsel om, hvorledes Sagen er kommen saavidt, og forlanger Dplysninger om den forgangne Tid, at den da faaer et Svar. Det Gnefte derfor, som jeg tillod mig at yttre ved Sagens 1ste Behandling, som et Dreblik bragte mig til at tænke paa at stemme for Loven, det var Ansvar, hvis nemlig mit Fædreland skulde lide noget Tab ved dens Forkastelse, et Tab, som vel sagtens ikke vilde have stort at betyde, men som dog ingen god Borger ønsker at tilføie det.

Men dette Ansvar lægger jeg herved paa Ministeriet, som, ved ikke at give Svar paa en til det rettet Forespørgsel, har gjort det umuligt for mig, efter min Overbeviisning, at stemme for Loven saaledes, som den foreligger.

Det er maaffee allerede for længe, at jeg har opholdt det ærede Thing med, hvad der fra mange Sider turde erklæres for at være Smaating. Men maaffee maatte jeg dog i denne Anledning endnu bemærke, at hvad der forelægges dette Thing, det tør jeg efter min Overbeviisning aldrig ansee for Smaating, og navnlig ikke hvorledes det behandles og hvorledes Thingets Forespørgsler og dets Ubedelser af Dplysninger besvares.

Indenrigsministeren: Jeg har allerede ved Sagens 2den Behandling tilladt mig at yttre, at jeg fandt det med Hensyn til denne ubeboede D af særdeles ringe Interesse, om den blev bortarvesfæstet eller folgt til Selveiendom. At den forrige Indenrigsminister er gaaet ud fra den Anskuelse, at man, paa Grund af, at der just ikke er store Capitaler paa Færøerne, kunde vente bedre Bud til Arvefæste end til Selveiendom, forsaavidt der da ikke behøves Udbetaling af saa stor Kjøbesum, maa jeg antage. Jeg troer, at det ogsaa af den Grund har mindre at betyde med denne D, da den, saavidt jeg veed, er den eneste ubeboede D, Staten eier, som kan komme til Salg; da der nu er gjort et saa fordeelagtigt Bud paa Den, at Staten beholder den samme Indtægt, som den hidtil har havt af den, og desforuden faaer Kjøbesummen ovenikjøbet, saa troer jeg, at Staten har faaet for denne D Alt, hvad den blot nogenfinde kunde vente at faae, og troer ikke, at der kan være Tale om, at den er folgt til en saadan Pris, at der kunde paahvile Noget noget Ansvar ved at anbefale dette Salg til Stadfastelse. Forsaavidt den ærede Taler har troet, at der muligens kunde faaes mere for den, saa tør jeg ikke paastaae det Modfatte; men det er ganske vist, at den Fordeel, som den Mand, der har kjøbt Den, skal have af den, vil han komme til at fortjene suurt. Det er kun ganske enkelte Dage om Aaret i det allerbedste og roligste Veir, at man kan komme til Den, og naar man saa ogsaa er kommen til den, er der